

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 548. Vigiliis Pap. Annus 9. Iustiniani Imp. 22. Totilæ Reg.
7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

XLVIII. VIGILII PRVDENTIS REGIT.

XLIX.

THEODORA AVG. CVM ACEPHALIS A VIGILIO EXCOMMUNICATA.

Greg. lib. 1. tit. 36.

L. VIGILII IN PVGNANDIS SECRETIO. 51. IAN. 2.

cedentes. His etiam accedebat, quod qui impugnantia tria capitula a sententia illa dinelli posse, cum siturgebunt Imperatori voluntate, impossibile videretur. Quid igitur peccata Vigilii dicendum fuit, si de capitula vique ad futuram Synodum esse tacendum iudicet, que potius (si fieri potuisset) perpetuo erat silentio commendanda, loquenda, imo sepe tenenda, atque penitus erigenda? Quod vero id non liceret paribus scemine aduersus se inuicem conerantibus, nec spes vlla esset, ut posset pax desperata componi: ad faciendum remedium in tanto discrimine non est, vtrum nulla spes esset in perpetuum sancti silentium, illud saltem ad tempus indiceretur, vnterea cum cessatum esset ab armis, pax motus tranquillioribus animis tractaretur: ad quam conciliandam, licet tempore sanctorum concessa commercia, ita & Vigilio placuit omnibus concedendam esse communionem.

Quod autem scimus eiusmodi Vigilii consilium in deteriorem fuisse partem acceptum, ob idque ipsum colluorem prauitatemque ab aduersariis conclamatum, quos ob timorem Imperatoris, ad eius gratiam promerendam, a ceteris continuo resisterent: ad hoc omnia excusanda illud satis superque esse potest, quod summae consilium specimen edidit, ubi hoc anno Constantinopolim venit. Vbi enim non cum Catholicis, sed pugnantibus sibi fuit aduersus hereticos, cum quibus minime esse disputandum fuit: mox auctoritate Pontificis Insuper, ac nullo habito respectu potentis, & pro nihilo hac ex parte docens Imperatoriam potestatem, in ipsam Theodoram Augustam, diuisione magno Ecclesie detrimendo toleratam, sententiam iam non excomunicacionis inflavit, eadem pena afflicto hereticos quosdam Acephalos Suerianos & Eurychianos, quam ipsorum patrona mereretur. Hinc quidem haud vulgo iudicata, vel talem non digno feruntur, sed eo, quo ob Pontificiam dignitatem, vti quaelibet auctoritas, & eorum solum atque scientiam nullus dignior esse potest, etenim testatur id Gregorius Magnus in Epistola ad H. Bernos Episcopos schismaticos versus illis: *Postquam recordanda memoria Vigilii Papa in vrbis synodo constituitur contra Theodoram tuam Augustam & Acephalos damnationis promulgauit sententiam: tunc Romanus vrbis ab hostibus aduersa & capitata est. Ergo non tam casum habuerunt Acephali, & in istis damnati sunt, postquam non damnationis causa conuerterunt? Atque hoc enim nos nostrum quemquam, nisi alius, qui Catholice fidei mysterium insistent, dicere, vel aliquo modo consisti conuenit. Hinc Gregorius aduersus schismaticos eorundem Telam capitulorum defensores.*

Vides igitur pro diuersitate personarum, Vigiliam magna consideratione ahibita atque prudentia diuerso modo pugnasse, aliterque se aduersus hereticos, aliter cum Catholicis exhibuisse: illos quidem, qui b. nec Aug. dicendum monet Apollonio, quibus iam factu elatos, potentiaque submissos, esse communicationis sententia, sustulit inflat ceptus enim illi prostratum hos autem non abiecit, sed Apollonio a charitatis viceribus fouens, iterum paruit, cum dissolutis, annali, expectat, reprimi, coarctat, tolerat. In quorum etiam salutem istiusmodi aduersus Theodoram Augustam redoluit ostensa sententia: intendit enim in eam eo modo necesse censuram Catholicam, ne ob defensionem, damnata posita vel suspensa tria illa capitula, in suspensionem vocaretur proditrix fides, & cum Eurychianis in iura secrete societatis: sed vt tam euidenti signo ostento vigoris sacerdotum in Orthodoxa fide tenenda, & hereticos eorumque patronam damnando, omnes, qui Catholicis se vera essent, erigerent animos: & quatenus ab ipso Vigilio gererentur, in meliorem partem acciperent: cum iam certo scirent, nihil apud ipsam Romanam Pontificem antiquius esse, quam aduersus hereticos fidem Catholicam propagare, postestque sicutam rectam relinqueret, que autem hac secura sunt, suo loco dicemus.

IESV CHRISTI Annus 548.

VIGILII PAP. IUSTINIANI IMP. 21. Annus 9. TOTILE REG. 7.

Quingentesimus quidragagesimus octauus Christi annus, idem post Constatum Basilii septimus, & belli Gothici decimus tertius a Procopio numeratur: quo nouis aduersus Gothos afflicto: ad iterumque ad alia daretur, vt Selaniorum exercitus, transfretum illo, Allyricum occuparet: haec omnia Procopius pluribus. Sed neque his motus aduersus reuocatur Imperator a susceptis aduersus tria illa capitula studiis, quibus maiorem inflat Ecclesie cladem, quam a barbaris pateret Illyricus. Audi igitur lugubrem de obitro schismate & a Romano Pontifice defensione tragediam.

Cum Romanæ Ecclesie diaconi Rusticus atque Sebastianus Constantinopoli apud Vigilium agerent viderent ipsum summum Pontificem minime condemnasse (vt in votis erat) qui damnant tria illa capitula, imo & ipsam cum illis communionem: bellarent: id vero pro ceteris operari fuit Felix Gillianus monasterii in Africa Abbas, atque Lampadius, qui haec ob causam Constantinopolim se conulerant: & haec hi primum reiecti fuissent a Vigilio Papa clericis, eo quod ipsi Pontificis vitare communionem, dolo tamen se insinuantes Sebastiano diacono, eundem a Vigilio abstraxerent, qui & secum in eandem schismaticam societatem Rusticum item Romanæ Ecclesie diaconum capriuum duxit. Hi vero cum gloriantur vindicem insurgere pro Concilio Chalcedonensi, Defensores atque Nocturnos, quorum haec sunt nomina, Ioannes Gerontius, Severinus, Imponius, aliter, Ioannes, & Deudeide: hi qui dem aduersus eundem Romanum Pontificem ad diuersos Episcopos in diuersis prouinciis literas dederunt. Haec autem omnia expressa habentur in libello sententiae aduersus Rusticum atque Sebastianum prolixo, quem suo loco recitabimus. Eiusdem vero Felicis Gilliani huius schismatici insignis meminit etiam Facundus Episcopus in libello ad Mochianum, eumque maximo defensionem fuisse Theodori Mopuestensis docet, Abbatemque nominat. Sic itaque sub preterito defendendi Concilio Chalcedonensis maximum fuit in Ecclesia Dei schisma constans, & calumniosus exagitatus ipse Vigilium, quasi fautor accessisset impugnantibus ipsam SS. Synodum Chalcedonensem, si tamenque, vt vultque ab Episcopis Orthodoxis querelatum plene ad eundem Pontificem literis scriberentur, de quibus suis locis agemus.

Cum enim istiusmodi ab Ecclesie Romanæ diaconis diuersarum Ecclesiarum Episcopi literas perciperent: haud putantes contenti debere, quod de re tanta a vris tantis et tali loco, nempe Constantinopoli scriberentur, magis quere turbati sunt, verumque esse exitum, quod ab ipsis diaconis Rom. Ecclesie scriberent, ipsum scilicet Rom. Pontificem molitum aliquid contra Chalcedonense Concilium magno opere commoti sunt, eorumque nonnulli se ab ipsis Rom. Pontificis commotione distinxerunt, alij ad tempus, donec res magis sibi explorata fieret, ab eius se consuetudine temperauerunt: alij vero, quibus maior inerat in re tanta prudentia, ad rem spertius cognoscendam inuicem misere Constantinopolim, literasque ad ipsum Vigilium conscribere fecerunt: duorum Rom. Ecclesie diaconum, nempe Rustici & Sebastiani literas vniuersis concussas est Orbis Ecclesiae: Catholica perturbata, & in summum discrimen adducta, itaque sunt ab eis in immensi schismatis fundamenta, aduersus bas cum ipsis potissimum Africanis, qui (vt dictum est) aduersus Imperatorem primum pro Concilio Chalcedonensi (vt sibi videbatur) iterare vexillum. Hinc omnia

I. c. Petrus de Indis Goth. lib. 4. ICLAVINI OCCY-PANTIL-LETRICOL. II. QUI ROM. ECCLESIE, CLERICI, DEFENSE-RENTA VIGILIO. III. THEODORI MOPUESTENSIS VIGILIIUM EXORTVS.

(vt dicitur) expressa habentur in libello damnationis ambrosii diaconorum, sequenti anno a Vigilio Papa concipio.

IV. Sed & his omnibus insuper à Rufico diacono additum, vti ad suam firmandam per trium capitulorum definitionem sententiam, commentarum per dialogismum scriberet adversus Acephalos, ad cuius finem posita ab eo fuit de Tribus capitulis disputatio. Extraxit ipse quidem sed sine decurtatione, vbi de Tribus capitulis controversia tractabatur. Nam inter disputandum, cum videretur Orthodoxos haereticos, vt de hoc anathematizaretur ad haec haereticus: Nos interim non de causis singularem solimus personarum, sed de fide vultis saltem differre, quibus vobis non nisi servatum in tempore, quando de Dio dicitur, Theodoro, Iba & Theodoro disputandum causas personarum quibus de fide vultis differre. haec vbi: ex quibus apparet eundem librum sine ceteris, cum a illic, quae dicenda proponatur, desiderentur. Sed & cum de sit in fronte opera nomen diaconi, ad quem Tomum illum in ecribitur, contra dicitur & illud esse sobriandum, neque aliam quaequam hanc fuisse, quam collegam in schismate, quem dicitur, Sebastianum diaconum, ad quem in inter alia praefertur:

V. Memoro (inquit ipse) Christianum te esse atq; diaconum & hoc sanctorum venerit in Ecclesia, nempe Romanae. Simporale eius est arduum, quare vltimo modo aggressus es, quatenus? Scio diaconum fuisse, tunc vocatus est, cum et D. E. O. aliquando delapsus reperit prius. & circa huiusmodi gradum cum alio loco tunc per nos peruenit situm cum decem millibus signis addidit, quibus causam praefert, haec & alia Ruficus diaconus collegam incendens ad praedictum: vnde & illud percipere valeas, quibus animis inuenit sit eorum, vbi tanto quo classico praenato. Demis autem ex libro illo spiritus, quibus ager fertis abundabat, & reperbas, quibus in angulo silue sebat, excelsis, quae reclinant, vito quidem docto sunt digna: in quo cum plura notanda sunt, illud obiter inculcatum de pectore tuore in Ecclesia pristino sacrorum reliquiarum vti non praetermittas, ne quis putet traditiones à Patribus acceptas temporam fuisse duritatem vel vae eate dimissas. Ceterum (inquit) quibus causis est Christus & lignum venerabile Crux, omnia per totum mundum Ecclesia aliisque vlla contradicere adit, &c.

VI. At no Ruffus cas tantum exatit contra Vigilium Romanum Pontificem stylium pro defensione Titium capitulorum, sed alijs pluribus in Africa id praesentit Libera Ecclesia Cathaginenis diaconis, Facundos Episcopos Hermianensis in libello praeterim contra Mocianum, necnon Victor Episcopos Tumenfis, de quibus in istis prolixior seruo enit. homin memant Iudorum hoc contempere pro Facundo, Secundas legatur. De illis vero, qui postea Vigilii patrocinium susceperunt, & pro Titium capitulorum damnatione pugnarunt, suo dicentis loco, vbi de Quina Synodo pertractabimus. Siquis vero maximo Ecclesiae Catholicae detrimento vbiq; sita, vbi que dissidia, contentiones & d. siones sunt simul exortae, pugnantibus aduersus in inuicem Orthodoxos, in multitudine scissis, inter seque mutuo collidentibus, ex quo totum hoc saeculum reddidit plane est infelicissimum. Sed de his modo satis.

VII. Hoc anno Theudis Rex Gothorum in Hispania occisus est, vbi regnauerat sexcentis sexdecim annis, quos quinq; licet deprauate legatur apud etim, anno Iustiniani Imp. XII. pro XXII. ex quibus etiam corrigis hae memia. Sub hoc Rege Theude recepitur ab Iudoro de Vitis illustribus Iustinianus Valentinus Episcopus, cuius uita vobis: Iustinianus Ecclesiae Valentinus Episcopus, ex qua uita fratris & Episcopi eadem matre progenit vnu, scriptis huius responsionum ad quemdam Ruficum de interrogata quaestione: Quorum prima responsio est de Spiritu S. Secundo qui contra Iustinianum, qui Christum adpntum & non proprium dicitur. Tertia responsio de Baptismo Christi, quod iterum in istis: Quarta responsio de distinctione Baptismi Iustiniani & Christi: Quinta responsio, quia Iustinianus Pater iouisi-

Annal. Eccles. Tom. 7.

lo est. Floruit in Hispania temporibus Theudis Principis Gothorum. haec ipse, qui pergit dicere de eius fratribus, Iusto Origeliano Episcopo, Nebridio, & Helpidio, istdemque factorum scriptorum auctoribus: sed perire praecleara horum virorum illustriam monumenta.

Paulo autem ante obitum Theudis, inter tot tenebras Gothorum perfidia superinductas, nobilem Hispanensem Ecclesiam S. Lauriani martyris illustratam, vetera Ecclesiae Catholicae monumenta testantur, quae diem natalem eius annuae festis in memoria reuocant & quarto Nonas Iulij. Qui profectus fuit in Hispaniam, ita sunt, hunc fuisse Pannonium genere, Presbyterum vero Mediolanensis Ecclesiae, in uentumque zelo fidei in perfidum Totilium Arianum Principem, ab eo quae situm ad necem, sed fuga lapsam Hispaniam ad Iacobras delegit, sed idemque; quod ibi cum virtutis praestantia, qualis esset, cito innotuisset, delectus est in Episcopum Hispanensem post Maximum. Cum vero id Totilas cognouisset, barbarica obstinatione per gentilem suum Theudem Regem illi necem inferendam curauit: qui diuino mortis fugam rursus captus, Romam se contulit, cum nondum Vigilius esset profectus in Orientem, à quo honorifice exceptus est, sed cum reuerfatus in Hispaniam, peruenisset in Gallia, mira sagacitate ab exploratoribus Totilae siogula eius vestigia allestantibus, reperit apud Massiliam ab eisdem aptheheusis, capite gladio Ariano truncatus est: cuius corpus Eulebus Episcopus Arelatenfis, qui praecessit Aurelianum, sepeliendum curauit; caput vero in suam delatum Ecclesiam, populum fame pestique laborantem (vt praedixerat) liberauit: cum paulo post occisus est Theudis, & regnum arripuit Theodegichus, isdemque Gothus & Arianus. Hunc tandem foenicem consecutus est finem vni sanctissimas Lantianus, ardore Catholicae veritatis, & dicendū libertate omnes huius saeculi Catholicos facile antecellens, & miraculorum operatione nulli secundus: ex quibus illud tantum potestis notum, eorum in itinere, cum Romam peteret, illum ualuisse.

Porro Theodegichus haud fuit in regno longa permansio: siquidem Iudorus tradit, quod post annum & menses septem, pari exitu, coniatorum manu inter epulas gladio celsus extinctus est, ob penam (vt Gregorius Turonensis exstimauit) offensis iunibus, dum curiosius diuina disquirere, & illis detrahere laborauit. Homo enim Catholicae fidei insensibilis, & extrimo patrebatur animo, vt Deus manifestis iisdemque perenni- bus miraculis declararet, quae sibi teligio cordi esset, & vera fidei à perfidia signis manifestissimis discrimina ret, adeo vt antequam regni adipisceretur, cum Theude adhuc superfite, habenas regni administraret, admodum uulose seruatus sit, vt redarguere posset impostorae, quod Deus inter Arianos euidens & tere conuenit signum, quo & fides Catholica ueluti Dei digito probaretur, & Arianam impietas damnaretur. Sed quodnam id fuerit, meminimus superius alia occasione retulisse, cum de alijs huiusmodi miraculis in Sicilia, Italia & Oriente fieri solitis sermonem habuimus: hic vero (quod locus & tempus postulat) elisdem Gregorij vbi bis repetete, haud putamus le genti fore fastidio, sic enim ait:

Est & illud illustre miraculum de fontibus Hispaniae, quos Iustitiana prouincia profert. Piscina namque est in ad Osen campum antiquitus sculpta; & ex maribus vario in modum eructu mira composita operta: sed & adus imagine claritate ac celsitudine desuper à Christianis constructa est. Igitur cum dies faceret post curriculum anni antecedenti aduenerit, quo Dominus, consilio proditore, mysticam discipulo praebuit canam: conueniunt in locum illum cum Pontifice ciues, iam ad orem sacri presententes aram. Tunc dato orationis sacerdoti, ostia templi summi habet manui signaculo, aduentum virtutis Dominicae praesolantes. Die autem tertia (quod est sabbatum) conuenientes ad bapet, vnde populo, adueniens Episcopus eam cibus suu, inspectu signaculo, ostia reueras elata. Ac mirum dicitur, quoniam quam reliquerant viciam, reperit plentiam, sed ita cumulo altiore efferat, vt solet super ora madorum vriticum adgregari: vndeque huc illucque lateret fluctuare, nec parum in dicesam

VIII

S. Rom. Mar. tyrol. 14. die. DEB. LAV. RIANO R. PISCOP. HISPALENS. MARTY. RE.

IX.

THEODEGICLYS REX IN HISPANIA

c. Greg. Tur. de glo. mart. c. 24. & 25.

X.

* Oude

DMIRA. CVLISM. PONTIB. PTISMA. TIS QVOT. AMNIS. RENOVA. RISOLI. TIS.

T 3 d. fluce.

XL
DIVINA
VLTIO IN
CONTEM-
PTOREM.

de fluxu. Tunc cum exorisset sanctorum, confertim desuper
herisma, omnia populi pro demotione haurit, & vas plenum do-
mi pro saluatione reperit. Agros vineasque affertione saluberrimam
mutatur. Et cum exinde multitudine amphorarum sine colle-
do numero hauriatur, manuum tamen vel cumulum minuit:
licet ubi inani primo tinnit, mox aqua rediit: & ba-
ptizata omnium, l'mpho in se reuertit, vt inuisa produntur, ne-
scio, ut & sine claudantur ignora.

Quidam vero ex hereticis Deum non metuenti, neque venerationem
praestantibus: hoc sancto, neque valenti corde miraculum,
quod in eo Dominus ad terribiliter audiam futurum silem
prestant dignatus est, quod tunc non silebo. Venit cum turba
equarum solatisque vestimenta, iusti in Ba. Sica pona, equis-
que in ea praesepa parat, ut videtur miser, qua de hoc loco nar-
rabatur ab incidi. Igitur media nocte praetereunte, a febre cor-
ripitur: ac pene exanimis, & tardius quam debuerat posuente,
exclamat, equit' ab ade expulsi: cum eis sub Regi inter, ma-
gna tamen in ea regione praesepa. Expulsi quoque a Ba. Sica sancta
equitibus, ad se conuersi caput dentibus proprio latere oc-
cupant, nec profui retineri a suis ob nimiam poterat debac-
cationem: tandemque oppressi inter suorum manus spiritum
exhalant.

* Deniq;
XII.
* Theo-
degiticli
THEODU-
GISCIVS
REX SVO
DAMNO
PERICV-
LVM DE
FONTE
PACIT.

Deniq; * Theodegiticli * huius Rex regionis, cum iam vidisset
hoc miraculum, quod in his factis Deo fontibus gerebatur: co-
gitavit in via se dicere: Quae ingenio est Romanorum (Roma-
nos enim vocitant homines in Graecis) vi ita accidit, &
non est deo vana. Veniens vero ad annuum sequentem, ostium
cum filia sua cum Episcopo sigillo manuum, postquam custodis
in circuitu templi, si forte aliquem deprehendere posset, fructu
alium confisum, per cuius ingenium in fontibus aqua succre-
sceret: simuliter & alio fecit anno. Tertio vero conuocata vire-
ram multitudine: fufus in circuitu basilicae fieri iussit, ne forte
locus occultis lymphis deducatur in fontem: fueruntque ossa
in profundam viciniam quoniam pedum, in latitudinem vero
quandam. Sed nihil abditum potuit reperiri. Tamen vixt suam
faciem: & credo pro huius inquisitione temeritate, anni sequen-
tis diem, quo his mysterium celebratur videtur non mutari, eo
quod arcuam virtutis diuinae inuigilare praesepa sit. Habent
autem in ea reliqua S. Stephani Laneta, haec tenus de his Grego-
rius: quibus haud vngarem conciliat fidem, quae
condit' generis in vnam congesta miracula superiori
Tomo fuerat enarrata.

XIII.
MACA-
RIUS EP-
I SCHE-
PUS OLYM-
SEDE PV-
SVS.

Hoc eodem anno Macarius Hierosolymorum Episcopus,
vbi sedisset annos duos, pellitur: de quo ista Eua-
grius habet a: Sed Macarius, Imperatore nondum essufragante,
qui postea sile sua passus fuit, nam serbatur, cum dogma
Origenis iuratum. Cui in Episcopatu successit Eustochium. huc
Euaagrius: verum ipsam Macarium passum fuisse calum-
niam, ea quae superius in eius creatione dicta sunt, pos-
sunt facile perf. adere: hincque factum est, vt vbi Origenem
damausse (vt dem auctor ait) in suam sedem recep-
tisque sicque sedisse annos quatuor, Nicephorus tradit.
Ceterum post eum rursus in liquet restitum Eustochium:
si qui tenet, ipsum est, quae celebrata est anno Domini
quingentesimo quinquagesimo tertio, per legatos,
Quae Synodus inter fuisse. Vnde corrigendum est Ni-
cephori Chronicon, vbi habet annum tantum sedisse
Eustochium.

XIV.
b. 289. 28.
DE BAR-
SABAN 21.
PHIC AD-
MIRANDO
ANACHO-
RITA.

Quod autem ad Eustochium spectat, qui hoc anno
suffectus est Macario pulso: ab Euaerio d, ista accipe,
dum eius meminerit occasione Barisaphi sancti: sed mi a-
nachoret: Vixit per idem tempus viri plano diuini, qui multum
in locis magna edebat miracula, & quorum gloria vbi que per-
nagata fuit. Ex quarum numero erat Barisaphi huius generis
Aegyptii: Ipse vixit in monasterio prope vrbem Gadama, & in
carne vitans: atque aduersam seget: adeo vt multa mirabilia ede-
ret mira. etc. Creditur porro, cum in adu alia quadam etiam n-
tiam etatem degisset, atque a tempore, quo sanu ingressus est, ad
spartum quinquaginta annorum & amplius neque a quinquaginta
visum esse, neque quinquaginta alimentis vel altariu reu in ter-
ra capisse. Quibus rebus cum Eustochium Episcopus Hierosoly-
morum minime silem adhiberet: iniqua adularum, in quibus
diuinitus incluso fuit, possidere constitisset: parum abierat,
cum ipse ex ea tempore, omnia, qui cum eo illuc venisset.

commississet. huc de Eustochio occasione Barisaphi ha-
bet Euaagrius: Vixit tunc & in Palestina inter sancti-
tatis vir Mirogenes nomine, de quo haec inter alia So-
phrochus e: De hoc Abbate Mirogene cum audisset Hierosoly-
mitanum Archiepiscopus Eustochium, voluit ad eum mutere qua-
tumque erant necessaria, nam hydropis laborabat: sed illa man-
quam ab eo quinquaginta accipere: hoc autem solum illi si-
gnificabat: Ora pro me Pater, vt liberer ab aeterno cruciatu.
Hic ipse.

Pergit autem Euaagrius: Fuit Emelia vir quidam nomine
Simonei, qui omni inanis gloria cupiditate abvilia, quanguam
sapientia cuiusque generis & diuina gratia referat fuit, tamen
hi, qui cum minime ignorabat, delirum vixit. Iste maxima ex
parte rematus ab aliorum conspectu vitam transegit, nec cui-
quam praesepa em: sed sicut comprehendit, quando aut quomo-
do Deum precatur, neque quo tempore solum apud se vel ab-
sineret cibum, vel eadem capesseret. interea vero cum in publica
platea, vel in foro versaretur, vixit est a postima vianis consue-
tudine deflexisset, mox vero etiam nihil omnino vel pudentia
habere, vel ingenij. Quin etiam tabernat aliquando ingressus,
et plenum, cum exiret, vel citu quomodo reserbarat. Quod
si quoniam in se capite eum salubrat, tra accensu deo illa
celiter excessit, vixit, ne sua virtus a vulgo deprehenderetur.
haec & alia de eodem Simone Euaagrius, quae ostendit
eum virtum miraculorum fuisse adeptum, atq; etiam
Propheticum spiritum consecutum. Porro in sab eo
per clare gesta filius scriptis e mandata facere a Leonio
Neopolis Cypri Episcopo, vt a Ba. Nicenae posterioris
Synodi si fidei faciant.

At quid his temporibus, quibus in Palestina praet-
tim haereses Origenis inuaderunt interret gate cupientibus,
quid de Origene sibi videtur, respondet: accipe
licite dictum, sed fultitiae pariter obiectum. Si enim Le-
ontius narrat historiam: Cum autem duo quidam patres tunc
in quadam monasterio prope Emosam inter se quereserent & pre-
serarantur, cur uisisset Origenis haereticus, qui tunc ingenio
& tanta sapientia a Deo fuerat ornatus: Et vnu quidem di-
ceret, non fuisse a Deo eum, quae ei aderat, fidentiam, sed fuisse
quoddam donum naturae & dexterae ingenij: nam cum in
lectura diuina scripturae & sanctis Patribus maxime esset ver-
satus, acuti ingenium, & deo libro comprehisset. Alui vero, con-
tra, diceret, neminem ex dono naturae posse tales, quales ille edi-
dit, habere orationem, & maxime ea, quae sunt de his, quae dis-
tinctio Hexapla: quocirca ea vel in hodiernum diem in scriptis Eccl-
siae tamquam necessaria. Cum ille autem rursus responderet:
Credo mihi, fuisse Gentilem, qui eo maiorem habuere sapientiam,
& qui eo plures libros conscripsit: quod ergo oportet ne eos lau-
dare propter verba eorum magis?

Cum, inquam, non potuissent conuenire, tandem dicit vnu
alteri: Audimus t. c. u. qui veniunt ex sanctis locis, esse magno
romani: huius in solitudine iordanis: canis, & hoc dicitur ex
ipso. Cum itaque ad sancta loca venissent, & orassent, venient
etiam ad Mortuam mari solitudinem, in quam secesserant sem-
per memorandi Ioannes & Simeon. Cum ergo fecisset Deus,
vt cum labore non frustra susciperent, inueniunt Abbatem
Ioannem, qui ipse quoque ad persellendam mensuram peruen-
erat. Postquam enim eos vidit, dicit: Deus uenerunt, qui mari
religiosi erunt, & in sicca locum veniunt ad hauriendum. haec
ea ex causa, quod cum in patria haberent Simeonem,
eo non cognito, & ob id praetertito, ad ipsam tam longo
itineris perirent. Sed pergit auctor: Cum longa er-
g, plaquae religio inter eos fuisse congressus, de cuius e, quoniam
de causa tam quibus confecerant. In vno dicit ex Sandon. Pa-
tres accepti diuini discretioni iuliorum Dei: sed abire ad Sa-
lum Simeonem, qui est in vestra regione: ipse vobis potest & huius
& omnia, qua vultis scire, et dicenti: Praeae etiam pro Io-
anne, vt illi quoque decem forte conuincant. quid autem per
haec decem hystericis, nota ista interret in symbola,
quae ipsorum Vitae exordio auctor declarat. Sed rursum
Leontius:

Postquam autem uenerunt Emosam, & Rogeru ueniam
esset de Simeon, qui dicitur Salu, id est, Siueu ueniret uer-
ridabat, & dicebat: Quid ex eo vultis, Patres? Et homo
omnis, qui omnes uocat & iulianat, & maxime monachos.

c. Steph.
Prot. Syn.
cap. 4.

XV.
d. 289. 28.
DE SIMEO
NACHO.

e. Habent
apud ior-
dan. a. de
i. i. i. i.
f. Crisost.
can. 1. ad
c.

XVI.
QVALEN-
TINUS
MARTYR
AIT DE
CLARIS
TVS.

XVII.

XVIII.

Cam

